

## RECORDS D'UN MONTGATI DE 80 ANYS – LA FESTA MAJOR

Quan jo era jove les Festes Majors a Montgat no tenien els problemes que pateixen avui. D'entrada eren reconegudes com a tals, per l'Ajuntament, quan tan sols érem un barri o veïnat de Tiana, com quan passàrem a ser un municipi autònom, així com també per tots els montgatins, els nats o els sobrevinguts, que ja n'hi havia i tanmateix integrats a nosaltres sense cap problema, mo es té que fer més que acceptar de bon grat unes costums i fets que ens travàrem des de molts anys ençà, si més no intentar millorar-les, sempre conservar-les i jamai suprimir-les.

Per fer l'envelat teníem lloc a l'abast a la platja no per fer-ne un, si no dos (i fins tres en una època en la que vivíem en un ambient molt semblant al d'avui).

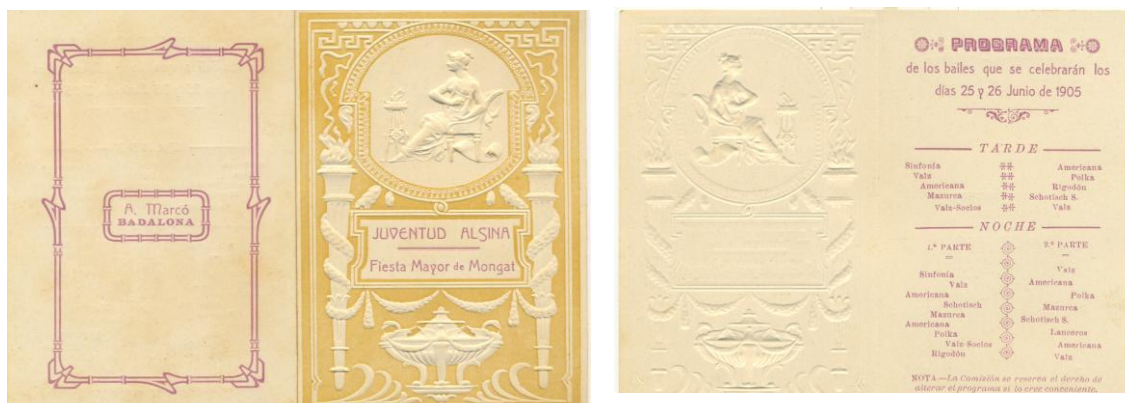
Llavors ací existien dues societats, l'una era "El Llanto", l'altra "L'Ostia" i cadascuna feia el seu, malgrat que a vegades, bé per estalviar o bé per por al mal temps s'havien d'instal·lar a les respectives sales de les societats, "El Llanto" a la Sala Alsina, avui Centre Recreatiu i Cultural, "L'Ostia" a sota de lo que són els pisos de can Brunet, amb entrada per la porta que encara existeix a l'escala que va del carrer de l'Església a la carretera, prop de la plaça de Sant Joan.

Els músics s'allotjaven per les cases i aquí hi havia problemes ja que, tothom es volia i es procurava tractar-los tan bé, que llavors la feina era d'ells per bufar, tan és així que l'Orquestra Catalana de Granollers, que veia quasi be cada any cantava: "Un músic d'aquesta orquestra, diu que se sent a morir, s'ha menjat una llagosta i ara no la pot pair".

Eren típics varis personatges que recorrien totes les festes majors de la comarca, "El Noi de Tona", un arrenca "queixals", asseia la gent allà on podia, l'hi posava el genoll al pit i som-hi. I quan no tenia feina s'enfadava molt, en "Mona" que netejava sabates i era un home lleig i malforjat, en "Pipirita" que venia caramels: "caramels de menta, llimona i pipirita", el "Carbassó", xarlatà satíric-polític, que feia rotllo, recitava poesies i cantava: "Catalunya fa temps que somnia i el seu somni és l'autonomia, ella pot governar-se ben sola..." o bé "¡al conde de Romanones lo vió andar una gitana y le dijo: Sr. Conde, sa conde quien mal anda mal acaba". S'ha de tenir molt en compte que com quasi sempre tot això era perseguit.

No sé quan va començar essent Festa Major per Sant Joan, des de que tinc ús de raó que ho he viscut, sols tin dades de que se'l consagrà a l'altar major de l'església com a patró de la Parròquia en novembre de 1867. Ahir.

Joan Rossell i Batlle - 1981



Programa de la Festa Major de Sant Joan del 1805